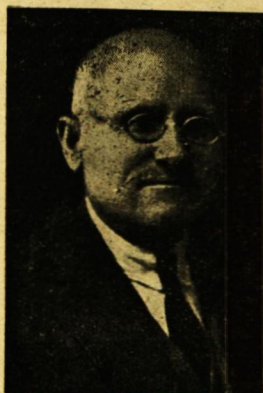

ИВ. ВЕЛИКОВЪ

Просвѣтенъ и културно- стопански подеиъ на севлиевска околия

Севлиевска околия обхваща 1,389,300 декара земна повърхнина. Дължината ѝ, отъ Стара планина до Дунавската равнина (Централната ж.-п. линия), е 80 км. Намира се въ срѣдата на България. Раздѣлена е естествено на три части: полска, полубалканска и балканска. Всѣка една отъ тѣзи части се характеризира съ повърхността и съ производството си. Полската часть произвежда главно жито и грозде. Съ тѣзи произведения задовоява другитѣ две части. Въ замѣна на това, получава отъ балканската часть дървенъ материалъ за строене и горене и пло-

дове, а отъ полубалканската — добитѣкъ, вълна и зеленчуци.

Въ околията има 98 населени мѣста. Отъ тѣхъ 47 сѣ села, 50 махали и 1 градъ. Цѣлото население брои надъ 83,183 жители. Това население е почти чисто българско. Само въ 12 селища има по малко турци и цигани.

Още презъ време на робството града и околията сѣ били известни съ добри търговци (българи) занаятчии, земедѣлци и др. Тукъ е имало чисто български училища не само въ града, но и въ селата Гжбене, Дебелцово, Батошево, Г. Сливово, Сухиндолъ и др. Освенъ това, читалищата въ Севкиеве и Сухиндолъ, основани презъ 1870 год. и въ Горско-Сливово презъ 1871 година сѣ били живи центрове за просвѣта и революционна пропаганда.

Благодарение на тѣзи условия и фактори, както въ миналото, така и сега, севлиевска околия е била и остава значителенъ културенъ центъръ. Не напраздно и днесъ, въпрѣки изолираностѣта ѝ отъ желѣзопѣтни съобщения, търговията